

RENE ČREŠNAR

Harmoniko se bo učil ali nič

Mladi Lovrenčan se, potem ko so v kraju zbrali denar za njegov instrument, uspešno šola v Mariboru

Branka Bezjak

Veliko je takšnih, kot sem jaz, nadarjenih, radi igrajo, ampak nimajo možnosti za nadaljnje izobraževanje samo zaradi financ," z obžalovanjem ugotavlja mladi Lovrenčan **Rene Črešnar**. V njegovem primeru se je sicer izteklo bolje, po načrtih in željah. Danes je uspešen dijak tretjega letnika Konservatorija za glasbo in balet Maribor na oddelku za harmoniko, za kar je hvaležen ne le svoji družini, ampak celotnemu Lovrencu na Pohorju in drugim, ki so pomagali. V kraju, kjer ga ni človeka, ki Reneja ne bi poznal, so namreč pred tremi leti organizirali akcijo zbiranja denarja za kromatično harmoniko. Cena teh je namreč zelo visoka, njegova je stala 11 tisoč evrov, kar je bil za družino prevelik finančni zalogaj. A ne le harmonika, že samo šolanje, bivanje v Mariboru nekaj stane družino. Zato je pomoč še kako koristila. Instrument si je mogoče sicer ob plačilu tudi izposoditi, ampak ni takšen, kot je ta njegov, pravi. "Ta je res pravi 'stroj'. Upam, da jo bom lahko imel še za akademijo," dodaja Rene, že zazrt v prihodnost.

Skromen, talentiran, deloven

"Mirne duše lahko povem, da je denar šel v prave roke. Izjemno smo ponosni nanj, na njegov talent," o pomoči Reneju pri nakupu zelene harmonike danes pravi župan Lovrenca na Pohorju **Joško Manfreda**. Sedaj dijak je še zmeraj nepogrešljiv na številnih prireditvah v občini, pojasni župan: "Res pa mu šolske obveznosti ne dopuščajo več toliko nastopov." Vrsto let je nastopal na številnih prireditvah: občinskih, šolskih, prireditvah društva upokojencev ... "Ni znal reči ne," dodaja župan. In vsi nastopi so bili brezplačni. Ko je izrazil željo, da se vpiše na glasbeno šolo, za kar je potreboval tudi instrument, so pobudo, da se organizirajo in mu v kraju pomagajo, dali v društvu upokojencev, da mu torej nekoliko povrnejo, in vsi so bili za. "Še zmeraj je skromen, delaven, za glasbo pa še bolj zagnan kot prej," še ugotavlja župan.

Vsi izpiti v enem letu

Krajani Lovrenca in družina so se takrat obrnili tudi na Pop TV oziroma oddajo Dan najlepših sanj, kjer so predstavili Renejevo zgodbo. "Ni mu bilo jasno, zakaj se nas cel avtobus pelje v Ljubljano, in ni vedel, da bo njegova mama tam. Dejali smo mu, da bo predstavil svoj talent, malo zaigral," se spominja župan Lovrenca na Pohorju **Joško Manfreda**, "nikoli ga ne vidiš jokati, takrat pa je." Prispevali so krajan, sponzorji, občinski svetniki so se odrekli sejinam, nekaj je dodalo podjetje Pro plus, seveda tudi njegova družina, in v oddaji so mu lahko predali harmoniko.

A to, da ima zeleno glasbilo, še ni bilo dovolj za vpis na srednjo šolo. Opraviti je moral glasbeni preizkus, še večji zalogaj pa so bili izpiti nižje glasbene šole. In ker je bila njegova želja res velika, je vse opravil v enem letu, le glasbena teorija mu je vzela nekoliko več časa, pove. A druga izbira, druga šola zanj sploh ni prišla v poštev. "Rekel sem celo, da če mi ne uspe, potem pa ne bom hodil v šolo," danes v smehu razlaga. Do takrat ga je harmonike v Lovrencu na Pohorju učila **Cvetka Hartman**. Pod njenim mentorstvom se je tudi udeleževal številnih tekmovanj ter pobiral nagrade in priznanja.

Igra tudi kontrabas, kitaro, klaviature

Rene, ki bo letos dopolnil osemnajst let, z velikim žarom v očeh pripoveduje o glasbi, igranju. Pri kakšnih nastopih rad pomaga, "na pomoč" lahko priskoči več ansamblom, saj igra tudi bas, kontrabas, električno kitaro, klaviature. "Če imam čas, grem in igramo brez vaj. Če veš, kje je kaj, ni problema, gre vse," dodaja. Sedaj ima zaradi šole manj nastopov v svojem kraju, čeprav ga še vabijo, in če le more, pride na razna slavja, dogodke v občini. "Ko sem bil še v osnovni šoli, smo igrali vsak vikend, med počitnicami sem imel tudi po tri 'špile' v enem dnevu. S šolo nisem imel nobenih težav, nobene stresa. Včasih nisem knjige niti odprl in sem dobil petico, zato sem se moral sedaj kar navaditi tudi na učenje. Za igranje ni bil nikoli problem sedeti, ob knjigah bolj. Sošolci imajo podobne izkušnje," razlaga.

Njegova prva ljubezen je sicer diatonična harmonika in s tem tudi narodno-zabavna glasba, ki se ji prav tako še ves čas posveča. Kot otroku mu je dedek, sicer samouk, pokazal, kako se zaigra nekaj pesmi, in hitro mu je steklo. Pri sedmih je dobil svojo prvo manjšo harmoniko. "Da bi videli, ali bo 'fant sploh igral'. To je drag instrument

in veliko staršev se prenegli, potem pa otroci obupajo. Sam sem po enem letu prešel na višji model. In ta harmonika bo do konca življenja z mano, ta ne gre stran, ta je pustila vtis v mojem srcu." Sam tudi malo sklada, za eno skladbo že ima besedilo, za drugo so s skupino že pred časom posneli videospot: "Če ne bi bilo šole, bi lahko imel posneta že dva CD-ja. Toda šola je na prvem mestu."

In klasična glasba je osnova, dodaja, od tod vse izhaja, sedaj že nekoliko izkušen pravi. Zato tudi odločitev za šolanje na konservatoriju, in to na gimnazijskem programu. Že je namreč odločen, da želi s harmoniko nadaljevati na Akademiji za glasbo v Ljubljani. "Mislil sem, da bom imel velike težave, ker na šoli igramo klasiko, sam pa

Po duši sem "oberkrainer", pravi o sebi. Foto: Tomaž Potočan

sem 'oberkrainer', to je v mojem srcu. A imamo res dobre profesorje, izpostavil bi profesorja Slavka Magdića. V začetku sem sicer moral marsikaj nadoknaditi, sedaj pa mislim, da smo z drugimi, ki so že prej redno obiskovali glasbeno šolo, nekje na isti ravni. S klasično glasbo se ti odpre ves spekter, toliko novih stvari se naučiš, ki jih lahko uporabiš. S sošolci igramo tudi v raznih zasedbah, imamo na primer kvintet in je super," navdušen pripoveduje. S šolo se udeležujejo tudi raznih tekmovanj. Na mednarodnem tekmovanju Pannoni Accordion 2018, ki je bilo pred mesecem v Murski Soboti, se je v svoji kategoriji najbolje odrezal. In koliko ur na dan vadi? "Odvisno od razpoloženja. Zame je optimalno nekje tri, štiri ure na dan. Harmonika ima nenazadnje tudi precejšnjo težo. Morda pa nekateri enostavno potrebujejo več vaj."

Življenja v Mariboru se je sedaj že privadil, čeprav seveda pogreša zeleno naravo Lovrenca, nekatere nekdanje sošolce, družino. "Prvi mesec sem imel res domotožje, a sem v dijaškem domu spoznal dobro družbo, fajn klapa smo, super se imamo. Mislim, da sem si pridobil prijatelje in da si bom srednjo šolo zapomnil za vse življenje," še sklene Rene.

Še zmeraj velikokrat igra tudi v domačem kraju. Foto: Aljoša Šumer

